

частинах світу залишаються нерівними, заклики де Бовуар до емансипації та рівноправного партнерства звучать як ніколи потужно. Фраза «жінкою не народжуються...» стала афористичним символом для активісток та дослідниць по всьому світу.

Симона де Бовуар – постать, яка змінила хід філософської та суспільної думки ХХ століття. Її спадщина залишається джерелом натхнення для філософів, літераторів, правозахисників і активістів. Через глибокий аналіз статі, свободи й тілесності вона не лише дала новий інтелектуальний інструментарій, а й відкрила шлях до реальних змін у ставленні до жінок у суспільстві.

Список використаних джерел:

1. Глухова С. В. Бовуар, Симона де. Велика українська енциклопедія. URL: <https://vue.gov.ua/Бовуар, Симона де>.
2. Бовуар С. де. Друга стаття. В 2 т. Київ: «Основи», 1994.

Цимбал Аліна Володимирівна

здобувач ступеня вищої освіти бакалавр 306 н.г. «Право» ННПП НАВС

Науковий керівник:

Максименко Олена Василівна,

провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії з проблем державотворення та правозастосування ННІ ППС НАВС

ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ ПРАВОВОГО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ У СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

В умовах, яких сьогодні перебуває Україна, гостро постало питання необхідності формування свідомого громадянського суспільства та виховання дітей із високим рівнем правосвідомості й правової культури. У цей складний період національно-культурного відродження держави, формування демократичного суспільства, інтеграції в європейське і світове співтовариство набуває великого значення проблема правового виховання [1, с. 5].

Найбільший вплив на формування правосвідомості дітей здійснюють їх батьки, оточення однолітків та вчителі. Загалом, правова освіта і виховання є широким комплексом освітніх і виховних зусиль. Правове виховання є невід’ємною частиною громадянського виховання. Школа визнається осередком формування громадськості, що має сприяти розвитку демократичної, політичної культури, формуванню громадянської компетентності політико-правових знань, політичних умінь, гідності та відповідальності у молодих людей, усвідомленню і прийняттю ними демократичних принципів життя та пріоритету прав людини. Створення умов для формування в учнів правової культури громадянина України є основою свідомого ставлення до своїх прав і

обов'язків перед суспільством і державою, виховує повагу до законів і правил людського співжиття і звісно формує активну політичну свідомість в управлінні державними справами.

Проблеми правового виховання дітей вивчають педагоги, психологи, соціологи, юристи та інші вчені. Кожна галузь знань має свої здобутки у вирішенні окреслених проблем. До прикладу, окремі юристи вважають, що правове виховання є, в першу чергу, діяльністю, тобто комплексом заходів, а не тільки соціально контрольованим процесом правової соціалізації, формування правової свідомості, які є реально існуючими процесами впливу на правове формування особистості. Правове виховання – це ще й різного роду неконтрольовані і випадкові фактори, у тому числі об'єктивні фактори реального життя (причому не завжди позитивного характеру). Інші ж правники зауважують, що правове виховання – це вплив на внутрішній стан особи, на її свідомість, психологію, на процес пізнання і засвоєння правової ідеології [2, с. 13-14]. Існує і інше також думка, що правове виховання – це взаємовплив особистостей, прагнення до гармонії інтересів громадянина і суспільства, а процес правового виховання повинен включати пізнання та усвідомлення особою сутності навколишнього світу і власного «Я», необхідності гармонічного співіснування особистостей [3, с. 77]. Окреслені визначення правового виховання підтверджують багатогранність його проявів.

Враховуючи наукові дослідження вище згаданих вчених-правників варто сформулювати завдання які потребують першочергового вирішення при здійсненні правового виховання для дітей:

По-перше, необхідно підготувати теоретичну основу для учнів, а саме підвищення обізнаності учнів у законах, теоретичних засадах створення та функціонування правової держави, інформування їх про актуальні проблеми права. Правові знання є тим підґрунтям, на якому формується свідоме ставлення учнів до правового виховання. Вони допомагають аналізувати свої вчинки та оточуючих людей, не тільки зі сторони морально-етичних норм, а і зі сторони закону, що дає можливість коригувати та змінювати свою поведінку.

По-друге, це є переконання – усвідомлення людиною істинності світоглядних та моральних понять та її особиста готовність діяти відповідно до цих правил і понять. У процесі правового виховання дуже важливо виховувати у дітей вищі правові почуття, які б регулювали їх поведінку (відповідальність, справедливість та ін.), інакше головним регулятором їх стануть прості емоції (гнів, страх тощо), які спричиняють ситуативну поведінку.

По-третє – це формування у дітей поваги до держави і права, а також розуміння необхідності дотримання вимог закону. Виховання у дітей розуміння важливості законів і правопорядку, формується через донесення інформації із прикладами справедливої діяльності правоохоронних органів, та людей які працюють із законами. Найважливішим є інформування дітей про правовий захист населення, а не про каральну функцію законів.

Отже, підсумовуючи дослідження, можна зазначити, що правосвідомість людини не виникає з моменту народження, вона формується поступово та триває по мірі дорослішання протягом всього життя людини. Нажаль, аналізуючи ситуацію в нашій країні, ми можемо говорити про досить низький

рівень обізнаності та правової культури молоді. Підтвердженням цього стають проведення анкетувань у школах, на Інтернет платформах та в усному порядку, що дає нам змогу проаналізувати стан правового виховання не тільки в одному окремому місці, а у всій державі. На наш погляд, слід переглянути досвід минулих років і вже на якісно новому рівні активізувати правовиховну діяльність, підростаючого покоління. Адже, маючи досвід минулих років можемо зробити висновок, що дітям легше сприймаються ситуаційні кейси, які на практиці показують усю важливість правового виховання, ніж сухі теоретичні знання.

Список використаних джерел:

1. Правове виховання в сучасній Україні: монографія / А.П. Гетьман, Л.М. Герасіна, О.Г. Данильян та ін. ; за ред. В.Я. Тація, А.П. Гетьма-на, О.Г. Данильяна. Х.: Право, 2010. 368 с
2. Білий П.М. Правова держава і правова культура: взаємозв'язок та результативність // Право України. 1997. № 12.
3. Ганзенко О.О. Формування правової культури особи в умовах розбудови правової держави Україна: дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.01 «Теорія та історія держави і права ; історія політичних і правових вчень» / Олександр Олександрович Ганзенко. Запоріжжя: Запорізький юридичний інститут МВС України, 2002. 198 с

Чистоклетова Анна Денисівна

здобувач ступеня вищої освіти бакалавр 202 н.г. «Психологія» ННПП НАВС

Науковий керівник:

Петрова Ганна Миколаївна,
доцент кафедри теорії, історії та філософії права ННПП НАВС, кандидат філософських наук

СИМОНА ДЕ БОВУАР: ЕКЗИСТЕНЦІЙНИЙ ВИМІР ЖІНОЧОЇ СВОБОДИ

Питання гендерної нерівності, ролі жінок у суспільстві та їхньої самореалізації залишаються актуальними впродовж багатьох століть. І не зважаючи на позитивні зміни - здобуття жінками прав на освіту і професійну діяльність, соціальні та культурні бар'єри, що обмежують їхню свободу, досі існують. Дискримінація у професійній сфері, нерівні кар'єрні можливості, стереотипи щодо ролі жінки продовжують перешкоджати їхній професійній та інтелектуальній реалізації. Тему жіночої свободи і ролі у суспільстві розглядали такі представниці феміністичної філософії ХХ ст., як М.Волстонкрафт, В.Вулф, К.Хорні. С. де Бовуар у роботах з позиції